

ΝΑ ΚΑΝΕΙΣ ΑΠΕΡΓΙΑ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΟΧΙ

Να κάνεις απεργία σημαίνει να λες ΟΧΙ. Είναι σαν το ΟΧΙ που λέμε όταν μας ζητάνε να κάνουμε απλήρωτες (ή πληρωμένες) υπερωρίες. Είναι σαν το ΟΧΙ αυτών των λίγων που αρνήθηκαν την εξομοίωση και την αγχωμένη συλλογή «πτυχίων»-πιστωτικών μονάδων. Είναι σαν το ΟΧΙ που είπαμε πέρσι το φθινόπωρο στη συνδεδεμένη με την αξιολόγηση ευέλικτη ζώνη. Είναι σαν το ΟΧΙ που είπαν οι συνάδελφοι που αρνήθηκαν να παραδώσουν αυτοαξιολογικές εκθέσεις για τα πρότζεκτ της πειραματικής εφαρμογής της ευέλικτης ζώνης και αρνήθηκαν να δεχτούν τους αξιολογητές-σχολικούς συμβούλους στην τάξη. Είναι σαν το ΟΧΙ των συναδέλφων γυμναστών στην ωρομισθία. Είναι σαν το ΟΧΙ αυτών που σπάνε τη σιωπή στις ημερίδες των διευθυντών εκπαίδευσης και του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου και βρίσκονται με την απειλή ΕΔΕ στην πλάτη τους. Σαν τις δεκάδες καθημερινές αρνήσεις στην υποταγή, μια απεργία, όσο μικρή κι' αν είναι, είναι πάντα ένα μεγάλο ΟΧΙ στα αφεντικά μας.

Από την πλευρά του κράτους, του μεγάλου αφεντικού, ο εκπαιδευτικός θεωρείται απλός διεκπεραιωτής εντολών, εκτελεστικό όργανο ενός εκπαιδευτικού συστήματος που αποσκοπεί στην αναπαραγωγή και κατανομή της εργατικής δύναμης και στην εμπέδωση της κυρίαρχης ιδεολογίας.

Οέλεγχος που ασκεί το κράτος πάνω στη δουλειά μας γίνεται με τρεις τρόπους: διοικητικός έλεγχος, έλεγχος του περιεχομένου της διδασκαλίας, τεχνικός έλεγχος. Ο διοικητικός έλεγχος σέρνει πάνω από το κεφάλι μας προϊστάμενους, σχολικούς συμβούλους και διευθυντές. Επισείπει ποινές και επιπλήξεις. Ο έλεγχος του περιεχομένου της διδασκαλίας είναι το ζουμί του συστήματος. Τα παιδιά πρέπει να μαθαίνουν ότι τα πράγματα είναι η τιμή τους: ένα λουλούδι είναι ένα ευρώ, εννιά λουλούδια δεν είναι μια ανθοδέσμη, **είναι** εννιά ευρώ. Τα παιδιά πρέπει να μαθαίνουν ότι οι φυσιολογικοί άνθρωποι είναι ετεροφιλόφυλοι, παντρεύονται, κάνουν παιδιά, τα παιδιά πηγαίνουν σχολείο, τα καλά παιδιά διαβάζουν τα μαθήματά τους, ακούνε τους γονείς και τους δασκάλους τους, πάνε στην εκκλησία, ανήκουν στη μεγάλη οικογένεια του ελληνικού έθνους που έχει πανάρχαιες ρίζες και έχει κατατροπώσει τους μακαρονάδες και τους τούρκους: είναι ελληνάκια, «καλά και αρματωμένα», δεν είναι αλβανά, γι' αυτό σηκώνουν τη σημαία που ενώνει αφεντικά και εργάτες, πλούσιους και φτωχούς. (Η πρόσφατη πρόσθεση και λίγης ευρωπαϊκής κοσμοπολίτικης σάλτσας στα σχολικά βιβλία ελάχιστα αγγίζει τον εθνικιστικό χαρακτήρα της εκπαίδευσης).

Τα παιδιά πρέπει να μαθαίνουν ότι όλοι είναι ίσοι, αλλά επειδή σ' αυτόν τον καλύτερο δυνατό κόσμο, όπως τους λέει το μάθημα της πολιτικής αγωγής, κάποιοι είναι **αναγκαστικά πιο ίσοι από τους άλλους**, αυτοί που γράφουν καλά στα τεστ, δείχνουν πρόθυμοι να αυτοαξιολογηθούν και να μαζέψουν μεγάλους βαθμούς, φτιάχνουν έναν εαυτό που είναι καλύτερη **ατομική επιχείρηση** από τις άλλες και άρα μπορούν να πουληθούν στην αγορά εργασίας σε καλύτερη τιμή από τους τεμπέληδες που καταλήγουν να γίνουν χειρωνακτική εργατική δύναμη. Αυτό είναι το πνεύμα της «ευγενούς άμιλλας», του ανταγωνισμού και της αξιοκρατίας που διακρίνει τους ειδικούς του Υπουργείου Παιδείας. Χάρη, τέλος, στον τεχνικό έλεγχο εξασφαλίζεται η διεκπεραίωση του περιεχομένου της διδασκαλίας. Το σύστημα διδασκαλίας διαχωρίζεται σε σύλληψη και εκτέλεση. Η διαμόρφωση συγκεκριμένων διδακτικών στόχων,

τα ίδια τα μέσα διδασκαλίας, τα διδακτικά μοντέλα προκαθορίζονται από τους ειδικούς που είναι διαχωρισμένοι από τους εκπαιδευτικούς της πράξης. Ο εκπαιδευτικός δεν χρειάζεται να σχεδιάσει το έργο του και να αποφασίσει για την καθημερινή εργασία του. Αυτό το κάνουν τα ίδια τα σχολικά βιβλία, τα βιβλία του δασκάλου και τα πάσης φύσεως βοηθήματα των εκδοτικών οίκων που ήταν φυσικά ενήμεροι από το Υπουργείο Παιδείας για τα νέα βιβλία πριν από τους δασκάλους και για λογαριασμό τους.

Στο μύλο της «αξιοποίησης του ανθρώπινου δυναμικού» συντρίβονται ακόμα και οι παμπάλαιες αρχές της ριζοσπαστικής εκπαίδευσης, η οποία αποσκοπούσε στην καθολική εκπαίδευση, δηλ. την κατάργηση των ξεχωριστών μαθημάτων, τη σύνδεση της γνώσης με τη ζωή και την κατάργηση της δασκαλοκεντρικής διδασκαλίας, ως μέσου για την αλλαγή της κοινωνίας. Η μέθοδος πρότζεκτ και η ευέλικτη ζώνη παρουσιάζονται από τους ιδεολόγους του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου ως μέσα ενίσχυσης της «αυτονομίας» και των «πρωτοβουλιών» των δασκάλων. Στην πραγματικότητα γίνονται στα χέρια του Υπουργείου Παιδείας ο δούρειος ίππος για τον έλεγχο των δραστηριοτήτων του δασκάλου από το σχολικό σύμβουλο –και όχι μόνον. Ενταγμένη μέσα σε ένα θεσμικό πλαίσιο που συνδυάζει ταυτόχρονα τη γραφειοκρατία με την αποκέντρωση και την υποχρηματοδότηση της δημόσιας εκπαίδευσης, η ευέλικτη ζώνη ενθαρρύνει περαιτέρω την εσωτερίκευση της λογικής του κεφαλαίου και την είσοδο χορηγών στα σχολεία, στα πλαίσια των Συμπράξεων Δημόσιου (δηλ. Κρατικού) και Ιδιωτικού Τομέα. Στις σχετικές Οδηγίες του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου δηλώνεται σαφέστατα ότι ο στόχος της ευέλικτης ζώνης είναι η «δημιουργία προσόντων επιχειρηματικότητας στους μαθητές και η ευαισθητοποίηση των εκπαιδευτικών για τον κοινωνικό ρόλο της επιχειρηματικής κοινότητας, ώστε η σχολική κοινότητα να γίνει περισσότερο δεκτική και φιλική προς τη βιομηχανία και τις επιχειρήσεις», δίνοντας μάλιστα προκαθορισμένες διαθεματικές εργασίες. Με τη σειρά της η ευέλικτη ζώνη είναι μέρος μόνο των επικείμενων αλλαγών στην πρωτοβάθμια εκπαίδευση (συζητείται η επαναφορά των εξετάσεων κλπ.).

Ναι, παράλληλα με την αντίστασή μας στις μορφές ελέγχου που ασκούνται επάνω μας (και σε **κάποιες** που ασκούνται στους μαθητές μας, γιατί πρέπει να είμαστε ειλικρινείς και να παραδεχτούμε ότι μόνο εν μέρει βρισκόμαστε στο πλευρό τους και όχι απέναντί τους), διεκδικούμε ένα μεγαλύτερο και εξασφαλισμένο μισθό γιατί ο μεγαλύτερος και εξασφαλισμένος μισθός, αυτό το φετίχ που μας προσδένει στην καταναλωτική καπιταλιστική αγορά, είναι ταυτόχρονα **δύναμη**. Δύναμη για να αμφισβητήσουμε το σύστημα από μια καλύτερη θέση. Ενώ η ωρομισθία, το αναπληρωτιλίκι και η κατάργηση της μονιμότητας είναι **αδυναμία**, πειθάρχηση και υποταγή στις διαθέσεις των αφεντικών μας. Για μας τους **απεργούς**, τους ανθρώπους του ΟΧΙ που αγωνιζόμασταν και πριν την απεργία και θα συνεχίσουμε αππότοι και μετά από αυτήν, κάθε πεδίο –ωράριο, εργασιακές σχέσεις, μέθοδοι διδασκαλίας και ευέλικτες ζώνες, ασφαλιστικό, μισθός – είναι πεδίο αγώνα. Σαν τους μαθητές μας που εφευρίσκουν δεκάδες «διαολιές» για να απαλλάσσονται από τον έλεγχο που ασκούμε επάνω τους, έτσι και μεις εφευρίσκουμε δεκάδες «διαολιές» για να αντισταθούμε στα αφεντικά μας –και μέσω αυτής της αντίστασης δίνουμε κι' εμείς ένα αξιόλογο παράδειγμα ανθρωπινότητας στους μαθητές μας, όπως μας δίνουν και αυτοί.

Αν εξαιρέσει κανείς τους επαγγελματίες **απεργοσπάστες** (κομματόσκυλα κάθε λογής, ιδεολόγοι παρτάκηδες κλπ.), ακόμα και ανάμεσα σ' αυτούς που για χήλιους άλλους λόγους δεν απεργούν θα βρεις ανθρώπους που ξέρουν ότι δεν έχουν τίποτα να περιμένουν από τους απατεώνες που ζητάνε τη ψήφο τους σήμερα στις δημοτικές και αύριο στις βουλευτικές εκλογές. Μόνο η δύναμη της κοινωνικής αδράνειας και η μιζέρια τους τούς εμποδίζει να αναγνωρίσουν αυτό που είναι η ζωτική ανάγκη όλων μας: οι **άλλοι**.

ΟΙ ΕΧΘΡΟΠΡΑΞΙΕΣ ΣΥΝΕΧΙΖΟΝΤΑΙ ΑΠΕΡΓΟΙ ΔΑΣΚΑΛΟΙ "ΜΕ ΚΡΥΦΑ ΕΙΣΟΔΗΜΑΤΑ"

«ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΑΦΕΝΤΙΚΟ ΕΧΕΙ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙ ΗΔΗ...»

Η κυβέρνηση έχει ανακοινώσει ήδη την παροχή επιδόματος, ύψους 105 ευρώ, σε έξι εξαμηνιαίες δόσεις, στους δασκάλους [δηλ. 17,5 ευρώ το μήνα]. Αυτά γίνονται μέσα στο πλαίσιο των αντοχών της οικονομίας, όπως έχουμε πει και την περασμένη εβδομάδα. [«Ό,τι δώσαμε, δώσαμε». Δεν νομίζω ότι πολλοί πολίτες θα δείξουν κατανόηση για τις απαιτήσεις μιας ομάδας εργαζομένων που ζητάει αύξηση της τάξης του 45%.

**Β. Αντώναρος,
κυβερνητικός εκπρόσωπος,
2/10/06**

Το μεγάλο όπλο των αφεντικών εναντίον των απεργών –των οποιωνδήποτε απεργών- είναι η **αποξένωση** που δημιουργεί ο καταμερισμός της εργασίας και ο κατακερματισμός της ζωής μέσα στην καπιταλιστική κοινωνία. Ο ίδιος άνθρωπος μπορεί ταυτόχρονα να είναι **δάσκαλος**, στην πρώτη του δουλειά, **ντελιβεράς**, στη δεύτερη δουλειά του, **γονιός** μαθητή, **Ψηφοφόρος** και «**φορολογούμενος πολίτης**», **ενοικιαστής** ή **σπιτονοικούρης**, **καταναλωτής** και **θεατής κινηματογράφου**, στον «**ελεύθερο**» χρόνο του. Κι' όμως, δεν αντιμετωπίζει τη συνολική κοινωνική εμπειρία του ως κάτι ενιαίο αλλά ως διαδοχικές, αποσπασματικές στιγμές μέσα στις οποίες παίζει κάποιο **ρόλο**: του δασκάλου, του ντελιβερά, του γονιού, του ψηφοφόρου, του «φορολογούμενου πολίτη», του ενοικιαστή, του καταναλωτή –ρόλοι που υποτίθεται ότι δεν έχουν καμμιά σχέση ο ένας με τον άλλο.

Ποιός είναι αυτός ο περίφημος «πολίτης» που η κρατική προπαγάνδα μάς λέει ότι δεν μπορεί «να δείξει κατανόηση για τις απαιτήσεις μιας ομάδας εργαζομένων που ζητάει αύξηση της τάξης του 45%»;

Μήπως είναι ο εμποροϋπάλληλος που παίρνει 600 ευρώ το μήνα και θα έπρεπε να ζητάει αύξηση όχι 45% αλλά 100% για να μπορεί να ζήσει μια έστω ανεκτή ζωή, χωρίς να αναγκάζεται να ζητάει από τους συγγενείς του ή τους τοκογλύφους τους τραπεζίτες δανεικά για να τη βγάλει;

Μήπως είναι ο ίδιος εμποροϋπάλληλος που ως ψηφοφόρος επέλεξε τη ΝΔ απ' όλα τα κόμματα των αφεντικών, ελπίζοντας –μάταια βέβαια- ότι θα του πέταγε κι' αυτουνού ένα ξεροκόμματο από το τρελλό φαγοπότι των εταιρειών;

Μήπως είναι ο ίδιος εμποροϋπάλληλος που ως «φορολογούμενος πολίτης» γεμίζει τα ταμεία του κράτους που αδειάζουν λόγω των φοροαπαλλαγών των βιομήχανων και των τραπεζιτών;

Μήπως είναι ο ίδιος εμποροϋπάλληλος που ως καταναλωτής πληρώνει 50 ευρώ για να δει μια ροκ συναυλία που στον ίδιο προσφέρει δυο ώρες απατηλής διαφυγής από το άγχος της καταναγκαστικής εργασίας και στη μουσική βιομηχανία του θεάματος τα κέρδη της και το βεντετιλίκι της;

Από πού προκύπτει αυτή η ζωή που δεν είναι ζωή αλλά απλή επιβίωση βιωμένη μέσα σε κουτάκια ρόλων; Από πού προκύπτει η δύναμη των αφεντικών και η δική μας αδυναμία; Από την αποξένωσή μας από το ίδιο το προϊόν της εργασίας μας. Εμείς οι εκπαιδευτικοί δεν είμαστε «λειτουργοί», είμαστε **προλετάριοι** όπως και σεις. Και καλούμαστε, με αντάλλαγμα ένα μισθό, να εκτελέσουμε ένα συγκεκριμένο καθήκον μέσα στον καπιταλιστικό καταμερισμό της εργασίας και τη διαδικασία αξιοποίησης του ανθρώπινου κεφαλαίου. Ο βιομηχανικός εργάτης παράγει τα υλικά εμπορεύματα και ο εμποροϋπάλληλος τα διακινεί στην αγορά. Ο δικός μας ρόλος είναι να αναπαράγουμε το εμπόρευμα εργατική δύναμη που θα παράγει και θα διακινεί τα εμπορεύματα: ρόλος μας είναι να αναπαράγουμε το άυλο εμπόρευμα «γνώση», τις βασικές γνώσεις όσο και την «ειδίκευση» που είναι απαραίτητες για να μπορέσει ο μαθητής να πουλήσει αύριο τον εαυτό του στην αγορά και να μετατραπεί σε μεταβλητό κεφάλαιο. Χωρίς σχολείο δεν υπάρχει αξιολόγηση και κατανομή του ανθρώπινου κεφαλαίου, ούτε ιδεολογική πειθάρχηση. Και χωρίς αυτά δεν υπάρχει ανθρώπινη πρώτη ύλη για τη διαδικασία αξιοποίησης του κεφαλαίου και (τι δυστυχία!) δεν υπάρχει κέρδος για το αφεντικό.

Όπως ο βιομηχανικός εργάτης και ο εμποροϋπάλληλος υφίστανται σε κάθε στιγμή του εργάσιμου βίου τους την περιφρόνηση, την εκμετάλλευση και τη διαρκή μέτρηση της αποδοτικότητας τους, έτσι κ' εμείς, μέσα σε ένα εκπαιδευτικό σύστημα που υποτίθεται ότι πρωθεί την έρευνα και την αντιπαράθεση, τη δοκιμή και την κριτική αναγνώριση του λάθους, αγωνιζόμαστε στην πραγματικότητα να κατακτήσουμε και να επιβάλλουμε στους μαθητές μας τη μια «σωστή απάντηση». Τόσο εμείς όσο και οι μαθητές κρινόμαστε στη βάση μετρήσιμων, ποσοτικών αποτελεσμάτων. Τα νέα βιβλία στο δημοτικό είναι ακόμη περισσότερο προσανατολισμένα σ' αυτήν την κατεύθυνση. Όπως συμβαίνει σε κάθε άλλο εργασιακό χώρο, έτσι και στο σχολείο μόνο συγκεκριμένες, τυποποιημένες μορφές συμπεριφοράς γίνονται αποδεκτές: «Δε νομίζω ότι νοιώθει κανείς πραγματικά κοντά στον άλλον», έλεγε κάποτε μια δασκάλα. «Δεν μπορώ να φανταστώ ένα δάσκαλο ή μια δασκάλα να εμφανίζονται μπροστά σε ένα συναδελφό τους κλαμμένοι. Δεν υπάρχει πραγματική επαφή, κι' αυτό δεν ισχύει μόνο για μένα. Έχω την αίσθηση ότι όλα αυτά συμβαίνουν μέσα σ' ενα απρόσωπο σύστημα εντολών. Δεν υπάρχει επιλογή. Στοιχίζεσαι στις 8.10, είτε σ' αρέσει είτε όχι... Όλα είναι απρόσωπα –ο χρόνος, το κουδούνι...».

Η περιφρόνηση που το κράτος, το μεγάλο αφεντικό, δείχνει απέναντί μας –μέσω του κάθε Αντώναρου- είναι η περιφρόνηση που όλα τα αφεντικά, μεγάλα ή μικρά, δείχνουν απέναντι στους υπαλλήλους τους, είτε αυτοί είναι οι βιβλιοϋπάλληλοι όταν ζητάνε μισθό 1200 ευρώ είτε είναι οι απολυμένες εργάτριες της Τρικολάν όταν ζητάνε μακροχρόνιο επίδομα ανεργίας ίσο με τον τελευταίο μισθό. Οι ειδικοί της εξουσίας του θεάματος, της απόλυτης εξουσίας μέσα στο σύστημα του αναπάντητου λόγου, έχουν ολότελα διαφθαρεί από την τακτική της περιφρόνησης που εφαρμόζουν και από την επιτυχία αυτής της τακτικής. Κι' όμως, αυτή η περιφρόνηση μόλις και μετά βίας κρύβει το **φόβο** που αισθάνονται μπροστά στην **απεργία των δασκάλων**. Όταν, όπως **τώρα**, υπάρχουν μακρόχρονες και συχνές απεργίες στην εκπαίδευση (και η απεργία των δασκάλων δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι είναι άμεση συνέπεια των φοιτητικών καταλήψεων του περασμένου Ιούνη) η εξουσία ανησυχεί για τον αντίκτυπο που μπορεί να έχουν οι κινητοποιήσεις πάνω στο επιθυμητό τελικό προϊόν της εκπαιδευτικής διαδικασίας: τους μαθητές και τους φοιτητές, των οποίων **η αξιολόγηση, «ειδίκευση» και ιδεολογική πειθάρχηση** –όλα αυτά που περιγράψαμε παραπάνω- **μπλοκάρονται**. Η αποξένωση ξεπερνιέται και ανάμεσα στους απεργούς γεννιούνται νέες μορφές **κοινωνικότητας**. Συν το γεγονός ότι μισθολογικές διεκδικήσεις σαν αυτές των δασκάλων μπορεί να ανοίξουν την όρεξη και σε άλλους μισθωτούς. Αυτά κι' αν είναι σκάνδαλα, μπροστά στα οποία το νοστηρό ενδιαφέρον για τους «κουμπάρους» και τα «διαπλεκόμενα» εξανεμίζεται!

Κάθε απεργία, μεγάλη ή μικρή, -και η απεργία των δασκάλων είναι η πιο μεγάλη και περήφανη απεργία της εργατικής τάξης τα τελευταία χρόνια- είναι η καλύτερη απάντηση στους ειδικούς της περιφρόνησης.

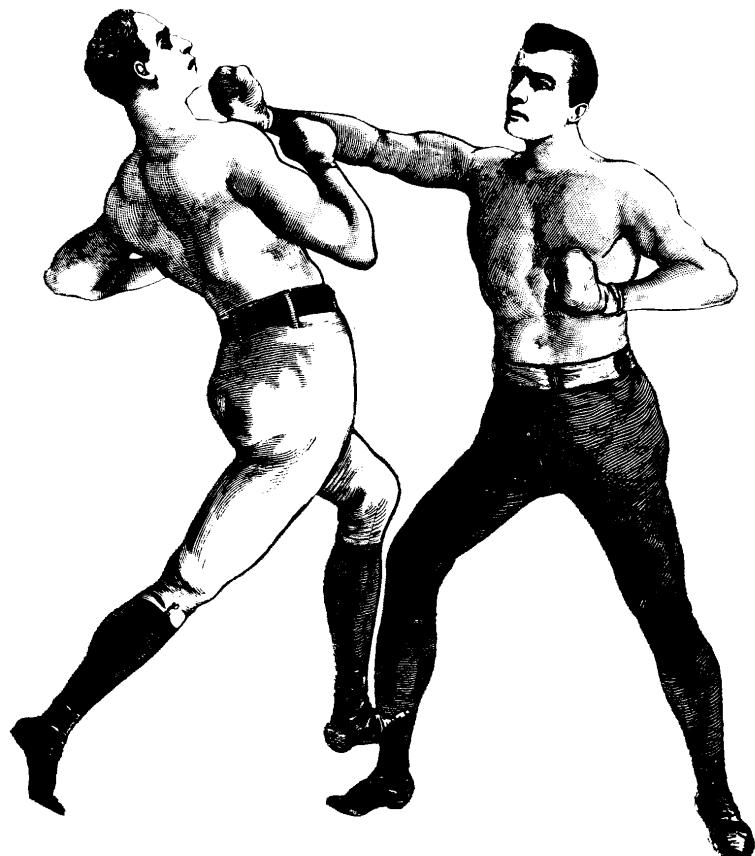
Αν θέλετε να συμπαρασταθείτε στην απεργία, ενώστε τη φωνή σας με τη δική μας στις διαδηλώσεις (τα αιτήματά μας άλλωστε σε καμμιά περίπτωση δεν περιορίζονται στα 1400 ευρώ αλλά θίγουν τα γενικότερα ζητήματα της εκπαίδευσης και της πολιτικής της λιτότητας) και ελάτε σε επαφή με τις απεργιακές επιτροπές για να επικοινωνήσουμε ως εργαζόμενοι.

Αν θέλετε όμως να πάτε παραπέρα και να σταθείτε **πραγματικά αλληλέγγυοι** στους δασκάλους, τότε αγωνιστείτε και εσείς ενάντια στα αφεντικά σας τώρα, **με τα δικά σας αιτήματα και το δικό σας λόγο**, μέσα από τις δικές σας συλλογικές μορφές οργάνωσης.

**Συνάδελφοι όλων των ιλικιών και των επαγγελμάτων,
Η απεργία μας δείχνει ότι εμείς οι περιφρονημένοι**

**ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΤΟΥΣ ΠΟΛΕΜΗΣΟΥΜΕ ΚΑΙ ΝΑ ΤΟΥΣ ΝΙΚΗΣΟΥΜΕ!
ΟΙ ΕΧΘΡΟΠΡΑΞΙΕΣ ΣΥΝΕΧΙΖΟΝΤΑΙ!**

ΑΠΕΡΓΟΙ ΔΑΣΚΑΛΟΙ ΜΕ «ΥΠΕΡΒΟΛΙΚΑ ΑΙΤΗΜΑΤΑ»

ΣΥΝΔΕΟΝΤΑΣ ΤΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ, ΚΑΤΑΡΧΗΝ ΣΤΟΝ ΧΩΡΟ ΤΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ,

ΠΑΥΕΙΣ ΝΑ ΑΙΣΘΑΝΕΣΑΙ ΜΟΝΟΣ

Οι μαθητικές καταλήψεις το 2006 ξεκινάνε με μια σημαντική ιδιαιτερότητα: βρίσκονται πολύ κοντά χρονικά όχι μόνο με τις σημαντικότερες κινητοποιήσεις των φοιτητών τα τελευταία χρόνια, αλλά και με τη σημαντική απεργία ήδη 4 εβδομάδων των δασκάλων στην πρωτοβάθμια εκπαίδευση. Αυτό δεν είναι κάτι που πρέπει να θεωρηθεί αμελητέο. Είναι διαφορετικό να προχωράς στο μπλοκάρισμα της εκπαιδευτικής διαδικασίας με την αίσθηση ότι ξεκινάς μόνος σου –όπως λίγο-πολύ συνέβη κατά τη διάρκεια του μεγάλου κύματος καταλήψεων το '90-'91– και διαφορετικό να θεωρείς ότι αυτό που κάνεις **ακολουθεί** κάτι άλλο, **συνδέεται** με κάτι άλλο, τους φοιτητές, τους δασκάλους ή, ακόμα πιο πριν, τους αγωνιζόμενους φοιτητές και μαθητές στη Γαλλία. Οι μαθητικές καταλήψεις ξεκινούν ξέροντας ότι δεν είναι απομονωμένες, ούτε θέλουν να παραμείνουν απομονωμένες. Κι ακόμα περισσότερο: κατανοώντας τον αγώνα των προλετάριων δασκάλων και φοιτητών ως δικό σου αγώνα, είναι ευκολότερο να αντιληφθείς αυτό που συμβαίνει και σε σένα.

ΑΠΟΚΤΑΣ ΚΑΛΥΤΕΡΗ ΕΙΚΟΝΑ ΑΥΤΟΥ ΠΟΥ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ

Οι μαθητικές καταλήψεις **συνδέονται και** με την ιδιαίτερη ιστορία τους. Οι μαθητικές καταλήψεις του '90-'91, όταν «ειδικοί» και λοιποί λακέδες του κράτους έλεγαν ψευδώς ότι οι μαθητές βγαίνουν στους δρόμους μόνο και μόνο για να μη φορέσουν ποδιές, μπλόκαραν **ήδη από τότε** αυτό που πάει σήμερα να εφαρμοστεί ως ατομικός φάκελος του μαθητή που θα τον ακολουθεί σε όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης: μαζί με αυτό, όμως, μπλόκαραν και τις πρώτες προσπάθειες του κράτους και του κεφαλαίου να μπει η αξιολόγηση στα σχολεία. Οι μαθητικές καταλήψεις του '99, παρόλο που δεν είχαν το επιθυμητό αποτέλεσμα, έθεσαν το θέμα όχι μόνο της εντατικοποίησης της σχολικής ζωής –με την αύξηση των εξεταζόμενων μαθημάτων που μετράνε για τις πανελλαδικές εξετάσεις και την είσοδο στα ΑΕΙ-ΤΕΙ– αλλά και το θέμα της **μετατροπής της ίδιας της ζωής σε συνεχή εργασία** για το σχολείο. Και αυτό το καταλαβαίνει κανείς καλύτερα αν συγκρίνει τι απαιτούν από τους μαθητές σήμερα και τι απαιτούσαν πριν από 15-20 χρόνια: οι μαθητές **δεν πρέπει να έχουν σχεδόν καθόλου ελεύθερο χρόνο**, πρέπει να διαβάζουν. Μήπως αυτή δεν είναι η βαθύτερη αιτία, η υλική βάση του αιτήματος για κατάργηση της βάσης του 10 για την εισαγωγή στα πανεπιστήμια; Ότι δε γουστάρουμε άλλη πίεση; Ότι θέλουμε να ζήσουμε;

ΑΝΤΙΛΑΜΒΑΝΕΣΑΙ ΠΙΟ ΚΑΘΑΡΑ ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΑΝΤΙΠΑΛΟΣ ΣΟΥ

Με τη συνολική μεταρρύθμιση **και των τριών βαθμίδων της εκπαίδευσης** που προωθεί το κράτος σήμερα – μια ματιά μόνο στα αιτήματα των φοιτητών και των δασκάλων θα πείσει τον οποιονδήποτε για το εύρος των μεταρρυθμίσεων – το κεφάλαιο προσπαθεί να λύσει βιαστικά όλα τα συσσωρευμένα προβλήματα που υπάρχουν στον χώρο της εκπαίδευσης και μαζί με αυτό να τελειώνει με τους προλεταριακούς αγώνες που τα δημιούργησαν.

Πολύ σημαντική για το κεφάλαιο είναι η συνολική αξιολόγηση της παρεχόμενης εκπαίδευσης, γιατί έτσι μπορεί η παρεχόμενη εκπαίδευση να μετατραπεί σε εμπόρευμα, σε κάτι αξιοποιήσιμο για τους καπιταλιστές. Μόνο αν περάσει **η αξιολόγηση όλων** (μαθητών, καθηγητών, σχολικής μονάδας) είναι δυνατή: (α) η σύμπραξη δημόσιου-ιδιωτικού τομέα και η είσοδος εταιρειών στα σχολεία, (β) το πέρασμα των σχολείων στους δήμους και η ευέλικτη εκπαίδευση, (γ) ο χωρισμός μαθητών – και σχολείων – σε «καλούς» και «κακούς». Ο νόμος για τα Επαγγελματικά Λύκεια και τις Επαγγελματικές Σχολές διακωμωδεί την κρατικά παρεχόμενη τεχνική εκπαίδευση και βαθαίνει το χάσμα διανοητικής και χειρωνακτικής εργασίας μέσα στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση. Παράλληλα, μετασχηματίζει προς το χειρότερο και το **εργασιακό καθεστώς των εκπαιδευτικών** που μέχρι πρότινος εργάζονταν εκεί, ανοίγοντας την πόρτα για ευρύτερες αλλαγές στο εργασιακό καθεστώς όλων των εκπαιδευτικών¹ κάτι που το κεφάλαιο προσπαθεί να επιτύχει πολλά χρόνια τώρα.

ΚΑΙ ΔΙΕΞΑΓΓΕΙΣ ΕΝΑΝ ΑΓΩΝΑ ΠΟΥ ΘΑ ΑΛΛΑΞΕΙ ΚΑΤΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ

Ένα από τα σημαντικότερα μειονεκτήματα των μαθητικών καταλήψεων του '98-'99, το οποίο γινόταν αμέσως εμφανές για όποιον είχε ζήσει και τις καταλήψεις του '91, ήταν η **έλλειψη λόγου** από την πλευρά των ίδιων των μαθητών: λιγοστές μαθητικές προκηρύξεις στις διαδηλώσεις, στα σχολεία, στους δρόμους. Φτύνοντας τους κομματικούς διαμεσολαβητές και «καλοθελητές» δε θα έπρεπε **να δοθεί μια ευκαιρία** να πει ο καθένας αυτό που αισθάνεται, αυτό που καθημερινά τον πνίγει; Ο καθένας και η καθεμία με την παρέα του/της. Έλληνες και μετανάστες μαθητές, μαζί. Όπως το '98-'99, όταν δόθηκε από τους μαθητές ενός λυκείου στη Νεάπολη έμπρακτα το παράδειγμα υπεράσπισης και αλληλεγγύης ενός ξένου συμμαθητή τους που συνελήφθη σε διαδήλωση²: παράδειγμα του πώς χτυπιέται πραγματικά ο ρατσισμός και ποια κατεύθυνση θα έπρεπε να ακολουθήσει ολόκληρο το προλεταριακό κίνημα.

Είναι αλήθεια ότι οι μαθητικές καταλήψεις σήμερα έχουν περισσότερες εχθρικές σχέσεις να αντιμετωπίσουν απ' ό,τι στο παρελθόν, έχουν μεγαλύτερη πίεση απέναντί τους. Αυτή είναι όμως και η δύναμή τους. Γιατί όσο περισσότερες σχέσεις μετασχηματίζεις, τόσο η κοινωνικότητα που κατακτάς γίνεται πλουσιότερη.

MAZI ΜΕ ΤΟΥΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΥΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΙΣ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΙΣ ΣΤΗΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ

Προλετάριοι εκπαιδευτικοί

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΜΕ ΤΟ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ ΜΑΣ;

Πέμπτη εβδομάδα απεργίας και οι πραγματικοί ήρωες αυτής της μεγάλης κινητοποίησης είναι οι δάσκαλοι που απεργούν μόνοι τους σε σχολεία που οι περισσότεροι, αν όχι όλοι οι συνάδελφοί τους, έχουν επιστρέψει. Οι απεργοσπάστες διευθυντές τούς τηλεφωνούν για να τους πουν ότι «οι γονείς σε αναζητούν», βγάζουν ωρολόγιο πρόγραμμα και τους ρωτούν «ποιες ώρες θέλεις για κενά μέσα στη βδομάδα». Υπάρχουν ακόμα και ακραίες περιπτώσεις απεργοσπαστών που έχουν ξεκινήσεις εκπαιδευτικές εκδρομές(!). Ακόμα και οι γονείς που ήταν θετικά διακείμενοι απέναντι στην απεργία, στα σχολεία όπου οι απεργοσπάστες πλειοψηφούν πιέζουν τους απεργούς ρωτώντας «με ποιο τρόπο θα αναπληρωθούν οι χαμένες ώρες». Σε μια κοινωνία που είναι βασίλειο της ποσότητας, όλα τα ποιοτικά ζητήματα που έβαλε η απεργία μας τείνουν να ξεχαστούν.

Τα σχολεία έχουν καταληφθεί από τους απεργοσπάστες. Αυτή είναι μια αλήθεια που δεν μπορούμε πλέον ν' αποσιωπούμε. Τι έφταιξε γι' αυτό; Που κάναμε λάθος;

Στο εσωτερικό μέτωπο πρώτα:

- Δεν οργανώθηκαν έγκαιρα τα απεργιακά ταμεία, με αποτέλεσμα από την αρχή κάθε συνάδελφος να προσπαθεί μόνος του ν' αντιμετωπίσει τα οικονομικά προβλήματα που προκύπτουν από μια απεργία.
- Η ΔΟΕ συνεχίζει να οργανώνει τις συσκέψεις προέδρων σε κυριλέ ξενοδοχεία (και να δίνει υπερβολικά ποσά για τη μετακίνηση των προέδρων συλλόγων της επαρχίας). Οι απεργιακές επιτροπές κάποιων συλλόγων αναγκάστηκαν να πάρουν, έστω και καθυστερημένα, την πρωτοβουλία να οργανώσουν τα απεργιακά ταμεία των συλλόγων τους. Καθώς όμως η πρακτική της αλληλεγγύης ήταν ένα φρούτο σπάνιο στο χώρο των δασκάλων, υπάρχουν ακόμα πολλοί συνάδελφοι που ντρέπονται να πάρουν χρήματα από το απεργιακό ταμείο και προτιμούν να επιστρέψουν στις σχολικές αίθουσες!

Αν και δεν είναι ακόμα η ώρα για ένα συνολικό απολογισμό, **καθώς ο αγώνας μας συνεχίζεται**, επιβάλλεται εντούτοις να πούμε κάποια πράγματα γυρνώντας πίσω, στις απαρχές της απεργίας. Ένα πρώτο και βασικό λάθος -που δεν πρέπει ν' αποδοθεί μόνο στην πρακτική των συνδικαλιστικών παρατάξεων που οργάνωσαν την απεργία αλλά πρέπει να το μοιραστούμε όλοι μας- ήταν ότι δεν απευθυνθήκαμε, με τον τρόπο που έπρεπε, στους γονείς των μαθητών μας. Δεν αρκούν οι επιστολές της ΔΟΕ και οι προκηρύξεις των απεργιακών επιτροπών προς τους γονείς. Έπρεπε, ήδη πριν ξεκινήσει η απεργία, να είχαμε οργανώσει πολύωρες συζητήσεις και εκδηλώσεις μαζί τους στα σχολεία –πράγμα που θα είχε κομπλάρει πολλούς απεργοσπάστες. Έπρεπε να τους είχαμε εξηγήσει με μεγαλύτερη σαφήνεια γιατί ο αγώνας μας που έχει δύο βασικούς στόχους –**το σπάσιμο της πολιτικής της λιτότητας και την ανατροπή της εκπαιδευτικής μεταρρύθμισης**– δεν μπορεί παρά να είναι και δικός τους αγώνας. Κι αυτό γιατί

- η κυβέρνηση είναι αποφασισμένη να κρατήσει χαμηλά τους μισθούς της συντριπτικής πλειοψηφίας των μισθωτών. Αν νικήσει η δική μας απεργία, θ' ανοίξει ο δρόμος για τις μισθολογικές διεκδικήσεις κι άλλων εργαζόμενων που θα πάρουν θάρρος από το δικό μας αγώνα. Το «η οικονομία μας δεν αντέχει τις αυξήσεις μισθών» είναι ένας μύθος μόνο για μικρά παιδιά και αφελείς –και εύκολα καταρρίπτεται με συγκεκριμένα στοιχεία.
- η εκπαιδευτική μεταρρύθμιση δε στοχεύει απλά στην αξιολόγηση των εκπαιδευτικών και τη σύνδεση μισθού-αποδοτικότητας. Πάνω απ' όλα στοχεύει στην **αξιολόγηση των μαθητών**. Το 1997-98 η

μεταρρύθμιση Αρσένη στόχευε στην εντατικοποίηση της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης. Σήμερα το ξεσκαρτάρισμα των μαθητών θέλουν να γίνεται από το δημοτικό.

Εκεί αποσκοπεί η **διόγκωση της ύλης με τα καινούργια βιβλία** και η **αύξηση του βαθμού δυσκολίας τους**, μπροστά στα οποία το σκάνδαλο με τα λυσάρια δεν είναι παρά η κορυφή του παγόβουνου· εκεί αποσκοπεί η επιβαλλόμενη γενίκευση της ευέλικτης ζώνης, το όχημα της αξιολόγησης και της εισβολής των χορηγών: στην κατηγοριοποίηση-αξιολόγηση των σχολικών μονάδων. Κι όπως αποδεικνύεται τελικά συνεχώς τα τελευταία χρόνια (βλ. τις άκαρπες συναντήσεις ΔΟΕ- υπουργείου), η **υποχρηματοδότηση των σχολείων από το κράτος** δεν μπορεί παρά να είναι προϋπόθεση και στόχος ταυτόχρονα της μεταρρύθμισης. Μ' αυτόν τον τρόπο το εντατικοποιημένο-αξιολογημένο σχολείο θα είναι αναγκασμένο να ψάχνει μόνο του τους χορηγούς του ώστε μέσα από την κούρσα του ανταγωνισμού να ανέλθει στη λίστα αξιολόγησης, έχοντας καταφέρει να ξεδιαλέξει πιο αυστηρά και πιο νωρίς τους «ικανούς» και «ανίκανους» μαθητές του, τους μελλοντικούς «ικανούς» και «ανίκανους» εργαζόμενους.

M, αυτήν την έννοια, όσο στο λόγο των απεργών η υποχρηματοδότηση της «δημόσιας και δωρεάν παιδείας» δε συνδέεται ρητά με το βαθύτερο στόχο της μεταρρύθμισης, η απεργία εκφυλίζεται όχι μόνο στα ποσοστά αλλά πρώτα και κύρια στην ουσία της και στο περιεχόμενό της.

Συνάδελφοι, ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΡΓΑ!

Έστω και τώρα, **οι απεργοί πρέπει να επανακαταλάβουν τα σχολεία**, με την έννοια της συνδιοργάνωσης σ' αυτά ημερίδων συζητήσεων και εκδηλώσεων με τους γονείς και άλλους εργαζόμενους, όπου θα εξηγείται με κάθε λεπτομέρεια ο αγώνας μας ενάντια στην εκπαιδευτική μεταρρύθμιση. Ακόμα κι αν πολλοί απεργοί έχουν ήδη διοργανώσει τέτοιες συναντήσεις, το να τις επαναλάβουμε μόνο προς όφελός μας είναι.

Μπροστά στον κίνδυνο να κηρύξει το Δ.Σ. της ΔΟΕ τη λήξη της απεργίας, πρέπει άμεσα στις γενικές συνελεύσεις να ψηφιστούν αποφάσεις που θα διορθώνουν τη σχετική οδηγία της ΔΟΕ και θα ορίζουν ρητά ότι όταν επιστρέψουμε στο σχολείο

- δε θα εφαρμόσουμε το νέο ωρολόγιο πρόγραμμα που επεκτείνει το εργασιακό ωράριο τόσο των μαθητών όσο και το δικό μας. Ας μεταφερθούν τα γαλλικά στην απογευματινή ζώνη (ή όπου αλλού θέλουν) για όσους γονείς επιμένουν να «μάθει» το παιδί τους δεύτερη ξένη γλώσσα, τη στιγμή που δε μαθαίνει σωστά ούτε την πρώτη.
- δε θα εφαρμόσουμε την ευέλικτη ζώνη, όπως έγινε και πέρσι στα περισσότερα σχολεία
- δε θα συντάξουμε φακέλους μαθητών με φύλλα αξιολόγησης και αυτοαξιολόγησης που θα τους ακολουθούν σ' όλη την εκπαιδευτική διαδρομή τους
- όχι μόνο δε θα κατεβάσουμε τους μαθητές στην παρέλαση της 28ης αλλά και θα ξεσκεπάσουμε με την παρέμβασή μας και τις προκηρύξεις μας την απάτη της «εθνικής ενότητας»

Συνάδελφοι, Για να νικήσουμε πρέπει

ΝΑ ΞΕΜΠΛΟΚΑΡΟΥΜΕ ΤΗ ΜΟΡΦΗ ΚΑΙ ΤΟ ΠΟΙΟΤΙΚΟ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ ΜΑΣ

ΔΕ ΘΑ ΓΥΡΙΣΟΥΜΕ ΠΙΣΩ ΜΕ ΤΑ ΒΡΑΚΙΑ ΚΑΤΕΒΑΣΜΕΝΑ

ΑΠΕΡΓΟΙ ΔΑΣΚΑΛΟΙ ΠΟΥ ΣΥΝΕΧΙΖΟΥΝ ΝΑ ΕΧΟΥΝ «ΥΠΕΡΒΟΛΙΚΕΣ ΑΠΑΙΤΗΣΕΙΣ».

ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ “ΑΝΑΠΛΗΡΩΣΗ ΤΩΝ ΧΑΜΕΝΩΝ ΩΡΩΝ”

**Θωμάς Γκραντγκράιντ, κύριε.
Ο πραγματιστής. Ο άνθρωπος
των έργων και των
υπολογισμών. Ο άνθρωπος
που στηρίζεται στην αρχή ότι
δύο και δύο κάνουν τέσσερα
και τίποτα περισσότερο, και
που κανείς ποτέ δε θα
μπορέσει να τον πείσει να
δεχτεί κάτι παραπάνω... Με
μια μεζούρα και μια ζυγαριά
και την προπαίδεια πάντα
στην τσέπη, κύριε, έτοιμος να
ζυγιάσει και να μετρήσει κάθε
ανθρώπινο φορτίο και να σου
πει ακριβώς την αξία του... Μ'
αυτό τον τρόπο και τώρα,
αντικαθιστώντας τη λέξη
«κύριε» με τις λέξεις «παιδιά
και κορίτσια», ο Θωμάς
Γκραντγκράιντ παρουσίασε το
Θωμά Γκράντγκράιντ στα
μικρά σταμνάκια που
αραδιασμένα μπροστά του
περίμεναν να γεμίσουν ως
απάνω με πραγματικότητες.**

**Κάρολος Ντίκενς,
Δύσκολα Χρόνια**

Η «αναπλήρωση των χαμένων ωρών» είχε αρχίσει ήδη από την 2η και 3η βδομάδα της μεγάλης απεργίας μας να μονοπωλεί το ενδιαφέρον των ΜΜΕ και του ΥΠΕΠΘ με σαφώς **εχθρική σκοπιμότητα** τόσο για να εκβιάσει τους απεργούς όσο και να τρομοκρατήσει και ν' αγχώσει τους γονείς στρέφοντάς τους ενάντια στην απεργία. Αίφνης, κι ενώ ακόμα απεργούσαμε, ένας τρίτος παράγοντας έκανε την εμφάνισή του στο show περί «αναπλήρωσης»: μέλη του ΔΣ της ΔΟΕ αναφέρονταν «με υπευθυνότητα» στο πως θα καλυφθούν «οι χαμένες ώρες», υπονομεύοντας τον αγώνα μας. Ακύρωναν μ' αυτόν τον τρόπο όχι μόνο την ίδια την πράξη της απεργίας (δεν μπορεί ν' απεργείς και ταυτόχρονα να σκέφτεσαι τις δήθεν κακές συνέπειες της απεργίας σου), αλλά σαμποτάριζαν και το περιεχόμενό της: όλα τα **ποιοτικά** ζητήματα αυτού του αγώνα μεταφράζονταν σε **ποσότητα ύλης** που θα έπρεπε να διοχετευθεί στους μαθητές-μικρά σταμνάκια ταχύρρυθμα και εντατικά τα Σάββατα, τις αργίες, στο επιμηκυμένο καθημερινό ωράριο, στην παράταση του σχολικού έτους και οι προτάσεις επ' αυτού συναγωνίζονταν σε ταχύτητα τις τηλεοπτικές διαφημίσεις!

Κάθε συζήτηση περί «αναπλήρωσης» πρέπει ν' αντιμετωπιστεί μέσα απ' το πρόσma της **περικοπής της ύλης**: τα καινούργια βιβλία με την αυξημένη τους ύλη και το μεγαλύτερο βαθμό δυσκολίας ήδη αποτέλεσαν ένα από τα ζητήματα αιχμής της απεργίας μας, συνεπώς η **περικοπή της ύλης** και η προσαρμογή της στις ανάγκες των μαθητών μας πρέπει ν' αποτελούν την πρωταρχική βάση συζήτησης. Ο κάθε εκπαιδευτικός γνωρίζει τι πρέπει να διδαχθεί και τι πρέπει να περικοπεί ανάλογα με τις ιδιαιτερότητες της τάξης του και με παιδαγωγικά κριτήρια. Είναι εξάλλου μια καλή ευκαιρία έστω και τώρα να μελετηθούν κριτικά τα καινούργια βιβλία που, και χωρίς την απεργία, με τους εντατικούς τους ρυθμούς θα δημιουργήσουν στρατιές «αργόστροφων» μαθητών. Και όποιος είτε αφελώς είτε εκ του πονηρού αναμασά το ιδεολόγημα του «λειτουργού», ας τοποθετηθεί τώρα πάνω στην «παιδαγωγική αξία» της εντατικής κατανάλωσης κεφαλαίων και σελίδων επί σελίδων μέσα σε 7ωρα, 8ωρα και αργίες. Είναι εξάλλου μια καλή ευκαιρία έστω και τώρα να τοποθετηθούμε ενάντια στην εισαγωγή του **7ωρου** από φέτος με την προσθήκη δεύτερης ξένης γλώσσας και του **νέου ωρολόγιου προγράμματος** που μας φορέθηκε πριν αρχίσει η απεργία.

Ο ποιαδήποτε νύξη περί παράτασης του έτους, περικοπής σχολικών εκδρομών (π.χ. θεατρικές παραστάσεις, που κάποια παιδιά μπορούν να παρακολουθήσουν μόνο μέσω του σχολείου), περικοπής διακοπών, μαθημάτων τα Σαββατοκύριακα κλπ θ' αποτελεί **τιμωρία** τόσο για τους μαθητές όσο και για τους απεργούς των 30 αυτών ημερών. Είναι βέβαιο δε ότι μια τέτοια **εντατικοποίηση** και **εξόντωση** των μαθητών θα βρει ενάντιους τους γονείς που θα στραφούν δικαιολογημένα εναντίον μας.

Στην περίπτωση δε που τέτοιες προτάσεις συνδεθούν με αποζημίωσή μας, μπαίνει επιπρόσθετα και ζήτημα **ηθικής τάξης**. Η απεργία είχε ένα κόστος που το αποδεχτήκαμε με την ίδια μας την πράξη και σε τελευταία ανάλυση η οικονομική του διάσταση είναι η λιγότερο σημαντική. Τα δε «αγωνιστικά» που ακούγονται από τη ΔΟΕ περί «ανοίγματος του δρόμου» για να διεκδικήσουν κι άλλοι εργαζόμενοι τα «λεφτά της απεργίας» είναι εκ του πονηρού: δε γνωρίζουμε πολλούς απεργούς οδηγούς λεωφορείων, μεταλλεργάτες, βιβλιοϋπάλληλους κλπ που απαίτησαν τα παρακρατηθέντα λεφτά τους με την υποχρέωση να κάνουν εντατικά δρομολόγια, αμμοβολές, κουβαλήματα βιβλίων κλπ υπερωριακά ή τα Σάββατα, για να «αποζημιώσουν» έτσι όσους «ζημίωσαν» με τη στέρηση των υπηρεσιών τους!

Κάθε αγώνας είναι συσχετισμός δυνάμεων. Το ίδιο και η έκβασή του. Αν γυρίσουμε πίσω στο χρόνο, το χειμώνα του 90-91 οι καταληψίες μαθητές δεν έστειλαν απλά τον Κοντογιαννόπουλο σπίτι του και τα σχέδια που τότε αυτός είχε αναλάβει να προωθήσει στο χρονοντούλαπο. Κατοχύρωσαν επίσης την αξιοπρέπεια των όρων του αγώνα τους: καμιά απειλή «αναπλήρωσης» δεν τους καταδίωκε. Αντίθετα, οι ηπτημένοι απεργοί καθηγητές του '97 επέστρεψαν στην ταπείνωση των υπερωριών (και όλοι θυμόμαστε το άθλιο θέαμα των απεργοσπαστών που έτρεχαν κι' αυτοί να αναλάβουν μερικές!).

Πρακτικά, θεωρούμε ότι ο συνδυσμός περικοπής της ύλης με **αναδιαμόρφωση του ισχύοντος διδακτικού ωραρίου** (πχ αξιοποίηση δευτερευόντων μαθημάτων) θα είναι επαρκής για τη διδασκαλία των κύριων μαθημάτων της Γλώσσας και των Μαθηματικών. Εξάλλου θα προέκυπταν πολλά τεχνικά προβλήματα (και άφθονη γελοιότητα), αν αυτό συμπεριελάμβανε και τα μαθήματα των ειδικοτήτων ή και το ολοήμερο(!)

Κι επειδή τα ενοχικά σύνδρομα περισσεύουν στον κλάδο μας, είναι σίγουρο ότι αν κάποιοι εκπαιδευτικοί θεωρήσουν, καλή τη προθέσει, ότι πρέπει να προστεθούν έστω και λίγες υπερωριακές διδασκαλίες, αυτό θα έχει τη σύμφωνη γνώμη των γονιών και δε θα χρησιμοποιηθεί μπούμεραγκ εναντίον τους;

Όποιος δεν μπορεί με σθένος να στηρίξει τον αγώνα που έδωσε, δε θα φανεί απολογούμενος τώρα προσπαθώντας να αποδείξει την «υπευθυνότητά» του με μπαλώματα «αναπλήρωσης» στην πλάτη πιτσιρικιών;

Είναι επίσης σίγουρο ότι η συζήτηση περί «αναπλήρωσης» και οι τεχνικές λεπτομέρειες της είναι τόσο αθώα και δε ναρκοθετούν κάθε μελλοντικό αγώνα -αρχής γενομένης από τη σημερινή 24ωρη- είτε στη συνείδηση των απεργών είτε από την πλευρά του αντιπάλου μας; Πριν μόλις μερικές μέρες (29/10), ο γ.γραμματέας του ΥΠΕΠΘ δήλωσε απροκάλυπτα ότι το ζήτημα της «αναπλήρωσης» θα «διευθετηθεί» αρκεί να μην υπάρξουν περαιτέρω απεργιακές κινητοποιήσεις!

Το μόνο σίγουρο για μας είναι ότι σε κάθε περίπτωση το ζήτημα αυτό πρέπει να είναι απόφαση του **συλλόγου των εκπαιδευτικών** που θα δώσει τις γενικές κατευθυντήριες γραμμές και όχι μεμονωμένα των συλλόγων διδασκόντων.

ΚΑΜΙΑ «ΑΝΑΠΛΗΡΩΣΗ ΧΑΜΕΝΩΝ ΩΡΩΝ» ΓΙΑΤΙ Ο ΑΓΩΝΑΣ ΜΑΣ ΔΕΝ ΉΤΑΝ «ΧΑΜΕΝΕΣ ΩΡΕΣ»

ΑΠΕΡΓΟΙ ΔΑΣΚΑΛΟΙ ΠΟΥ ΣΥΝΕΧΙΖΟΥΝ ΝΑ ΕΧΟΥΝ «ΥΠΕΡΒΟΛΙΚΕΣ ΑΠΑΙΤΗΣΕΙΣ».

ΑΝΟΙΧΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΟ Δ.Σ. ΤΗΣ ΔΟΕ ΚΑΙ ΤΑ Δ.Σ. ΤΩΝ ΣΥΛΛΟΓΩΝ

Κυρίες και κύριοι,

Δημοσιοποιώ το e-mail που απέστειλα στο Δ.Σ. της ΔΟΕ στις 31 Οκτωβρίου 2006:

Σταματήστε, παρακαλώ, όσο είναι ακόμη καιρός, την προσπάθεια νομιμοποίησης της αθλιότητας που έχει το όνομα «αναπλήρωση χαμένων ωρών». Για το θέμα αυτό είστε υπόλογοι όχι μόνο έναντι των μαθητών, αλλά και της Ιστορίας και συνεχίζω

1) Προς το Δ.Σ. της ΔΟΕ.

Καταλάβατε (απ' τις –έστω και λίγες– αντιδράσεις) ότι τυχόν νομιμοποίηση εκ μέρους σας της εν λόγω αθλιότητας θα αποτελούσε πράξη απαράδεκτη και κατακριτέα. Θα μπορούσε το θέμα να σταματήσει εδώ με μια ανακοίνωσή σας, με την οποία θα ξεκαθαρίζατε ότι δεν επιθυμείτε περαιτέρω εμπλοκή στη νομιμοποίηση αυτή. Όμως, την ευθύνη που εσείς οι ίδιοι απερίσκεπτα και ασύνετα φορτώσατε στους ώμους σας, την ξεφορτώνεστε και νίπτοντας αλαζονικά και ανεύθυνα τας χείρας σας τη στέλνετε στους Συλλόγους (Έγγραφό σας με αρ. πρωτ. 1172/2-11-2006).

Με το έγγραφο αυτό ζητάτε απ' τους Συλλ. να αποστείλουν «το αργότερο μέχρι την Τετάρτη 8 Νοέμβρη 2006» τις «προτάσεις» τους «για το θέμα (ενν. την 'αναπλήρωση', σ.σ.)». Όστε επείγεστε (και μάλιστα «ομόφωνα»!), ενοχοποιώντας άλλους, να το σκάσετε απ' την παγίδα που οι ίδιοι στήσατε στον εαυτό σας! Γιατί την ευθύνη για την αθλιότητα της «αναπλήρωσης των χαμένων ωρών» –μετά τις τυχόν «προτάσεις» των Συλλόγων– δεν θα την έχετε εσείς. Για σας «ούτε γάτα, ούτε ζημιά». Θα μπορείτε να αντικρίζετε τους πάντες στα μάτια (κάτι ξέρετε εσείς από «βλέμματα») και να λέτε: «Εμείς δεν ξέρουμε τίποτε, ρωτήστε τους Συλλόγους...»

Ρίξατε, σε αγαστή συνεργασία με την εξουσία, στην πιάτσα της αναξιοπρέπειας και της ευτέλειας το δύσοσμο κόκκαλο των «υπερωριών» περιτυλιγμένο με το «συμφέρον» των μαθητών (με το «τρέχον μέτρο» μετράτε την σχολική εκπαιδευτική διαδικασία!... –έστω, αυτή την καρικατούρα παιδείας) και ζητάτε «επειγόντως» τους Συλλόγους να το αρπάξουν φιλώντας σας τα πόδια από ευγνωμοσύνη.

(Όταν οι δεσμοφύλακες του χρόνου της οργουελικής γραφειοκρατίας αποκαλούν στη «Νέα Ομιλία» τους την «φυλάκιση» των μαθητών «αναπλήρωση χαμένων ωρών» τότε ΟΛΑ είναι πιθανά...)

Δεν σας έφτασε που στήσατε, υπό τα «βλέμματα» της εξουσίας και της ευσεβούς 'κοινωνίας' των ΜΜΕ, την απεργία στα έξι μέτρα, την σκυλεύετε κι από πάνω και πουλάτε τον χρόνο της στην αγορά του πολιτικάντικου μέλλοντός σας. Αυτό κάνετε, βλέπετε τους μαθητές ως σκαλί, πάνω στο οποίο θα πατήσει ο κάθε παραδόπιστος ψηφοφόρος σας για να μπορέσει να γλείψει τις «υπερωρίες» των κυρίων τους. Ελεημοσύνη δεν χρειάζονται ούτε οι μαθητές ούτε οι απεργοί. Εξαγοράζετε...

Δεν στοκάρω τις απεργίες για να τις πουλήσω, με την πρώτη ευκαιριακή και ασυνείδητη προσφορά, στην αγορά των «αναπληρώσεων» και των «υπερωριών» πατώντας στις πλάτες των χωρίς «δίκη» φυλακισμένων μαθητών.

Υ.Γ. Εκτός των άλλων, οι ενέργειές σας περί και για την «αναπλήρωση» απογυμνώνουν πρακτικώς τους απεργούς απ' το δικαίωμά τους να εναντιαθούν, στα πλαίσια του δημοσιοϋπαλληλικού κώδικα, σε τυχόν απόφαση του ΥΠΕΠΘ για «αναπλήρωση» και «υπερωρίες». Είναι κι αυτός ένας απ' τους σκοπούς σας.

Εδώ προσπαθείτε να μας αναγκάσετε (απόφαση του ΥΠΕΠΘ θα είναι αυτή!) να περιάγουμε τους μαθητές σε «ομηρία» και να ζητήσουμε ως «λύτρα» «υπερωρίες»...

2) Προς τα Δ.Σ. των Συλλόγων.

Σας προτείνω να μην «αποστείλετε τις προτάσεις σας» στο Δ.Σ. της ΔΟΕ και να επιστρέψετε σ' αυτό το εν λόγω έγγραφό του. Τυχόν αποδοχή του εγγράφου και αποστολή «προτάσεων» θα σας καταστήσουν υπόλογους έναντι των μαθητών και όσων εκ των απεργών δε δέχονται να πουλήσουν την συνείδησή τους.

Αργαλαστή, 5 Νοεμβρίου 2006

Παπαϊωάννου Παναγιώτης,
μέλος του Συλλόγου «Ρ. Βελεστινλής»

ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΑΦΡΑΣ ΚΕΡΚΥΡΑΣ**ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ****ΘΕΜΑ: «Δημιουργική κατάληψη»**

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΚΗ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ	
ΕΛΛΑΔΑΣ	
Ξενοφώντος 15α - ΑΘΗΝΑ 105 57	
Αριθ. Πρωτ.	1146
Ημερομηνία	24.10.06

Οι δάσκαλοι, οι μαθητές και οι γονείς του 6/θ Δημοτικού Σχολείου Αφρας Κέρκυρας ύστερα από συγκέντρωση που έγινε την Πέμπτη 19 Οκτωβρίου 2006 μεταξύ γονέων και δασκάλων του σχολείου παρότι το σχολείο παραμένει κλειστό για έκτη εβδομάδα, μιας και όλοι οι δάσκαλοι του σχολείου απεργούν όλες τις μέρες σε ποσοστό 100%, οι γονείς καταλαβαίνοντας ότι δεν είναι αντίπαλοι με τους εκπαιδευτικούς, όπως πολύ θα ήθελε η κυβέρνηση, αλλά αντίπαλος μας είναι η κυβερνητική πολιτική στο χώρο της παιδείας, δείχνοντας μια συγκινητική συμπαράσταση στα αιτήματά μας και θέλοντας να αγωνιστούν στο πλευρό των δασκάλων βλέποντας την αδιαλλαξία της κυβέρνησης στα δίκαια αιτήματά των εκπαιδευτικών για την αναβάθμιση της δωρεάν δημόσιας παιδείας αποφάσισαν να προχωρήσουν όλοι μαζί (δάσκαλοι, γονείς, μαθητές) από την Τρίτη 24-10-2006 σε δημιουργική κατάληψη του σχολείου. Για την αποφυγή παρερμηνειών εξηγούμε από την αρχή ότι οι δάσκαλοι συνεχίζουν να δηλώνουν απεργοί, αλλά πια μαζί με τους γονείς οι οποίοι για να διατρανώσουν την συμπαράσταση τους στον αγώνα και να στείλουν το μήνυμα ότι πρέπει και οι γονείς να φύγουν από την παθητική στάση και να πάρουν την κατάσταση στα χέρια τους, κάνουν το σχολείο μια κυψέλη δημιουργίας και προχωρούν σε άλλες μορφές δράσης όπως η δημιουργική κατάληψη. Τα παιδιά μαζί με τους γονείς και δασκάλους από το πρωί προχωρούν σε δημιουργική κατάληψη κάνοντας διάφορες δραστηριότητες όπως δημιουργικό παιχνίδι, ζωγραφική, τα παιδιά ζωγραφίζουν σε χαρτόνια τα αιτήματά μας με το δικό τους μοναδικό τρόπο, διαβάζουν βιβλία από τη βιβλιοθήκη, συζητούν κλπ., οι γονείς μαγειρεύουν, κάνουν μικροεπισκευές στο διδακτήριο και σε πρώτη φάση χρωματίζουν τα κάγκελα της αυλής κλπ.. Την Τετάρτη 25-10-2006 κατεβαίνουν όλοι μαζί γονείς, μαθητές, δάσκαλοι με λεωφορείο που θα μισθώσει ο σύλλογος γονέων Δημοτικού Σχολείου Αφρας στο πανεκπαιδευτικό συλλαλητήριο στα γενικά Λύκεια Κέρκυρας στις 10.30' π.μ.

Την Τρίτη 24-10-2006 και ώρα 11 π.μ. καλούμε τα μέσα ενημέρωσης σε συνέντευξη τύπου στο σχολείο μας για να ενημερώσουμε για τις μορφές δράσης του αγώνα.

**ΚΑΛΟΥΜΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΓΟΝΕΙΣ ΝΑ ΠΑΡΟΥΜΕ ΤΗΝ
ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΜΑΣ. Η ΠΑΘΗΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ
ΜΕΤΑ ΑΠΟ ΕΞΙ ΕΒΔΟΜΑΔΕΣ ΑΠΕΡΓΙΑΣ ΔΗΛΩΝΕΙ ΣΥΝΕΝΟΧΗ**

ΤΡΟΦΗ ΓΙΑ ΣΚΕΨΕΙ

A

πό την επάρατο δεξιά ως την άκρα αριστερά, όλοι συμφωνούν ότι «η παιδεία αποτελεί κοινωνικό αγαθό» και ότι «η πολιτεία οφείλει να εξασφαλίζει το δικαίωμα πρόσβασης σε όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης σε όλα τα παιδιά χωρίς καμμιά διάκριση». Μάλιστα, τόσο ωραία! «Σήμερα, στην αρχή του 21ου αιώνα, το ΠΑΣΟΚ και εγώ ο ίδιος προσωπικά δεσμευόμαστε απέναντι στις νέες γενιές και στην ελληνική οικογένεια, σε ένα σχέδιο και ένα πρόγραμμα που θα κάνει και πάλι τη δημόσια Παιδεία προσιτή και προσβάσιμη σε κάθε νέο Έλληνα και Ελληνίδα, χωρίς οικονομικό κόστος για την οικογένεια», λέει ο ανώτατος δημαγωγός του ΠΑΣΟΚ στο άρτι δημοσιευθέν πρόγραμμα του κόμματός του για την Παιδεία. «Κάθε Πανεπιστήμιο», προσθέτει, «θα αξιολογείται με βάση τους στόχους που το ίδιο έχει δημοσιοποιήσει και συμφωνήσει με την Πολιτεία. Η Πολιτεία θα αξιολογεί και θα πιστοποιεί τα αποτελέσματα μέσω της Αρχής Αξιολόγησης και Πιστοποίησης». Ούτε η αριστερά βεβαίως χάνει την ευκαιρία, στη μια ή την άλλη περίπτωση, να μιλά για «αξιολόγηση» και «αξιοκρατία». Σε στιγμές υπερθεματισμού ενάντια σε αυτό ή σε εκείνο το μέτρο της ΝΔ ή του ΠΑΣΟΚ, οι αριστεροί ισχυρίζονται ότι «εμείς θέλουμε να μπουν όλοι στα πανεπιστήμια για να σπουδάσουν» αλλά κανείς ποτέ δεν έχει εισηγηθεί την κατάργηση των εξετάσεων και της επιλεκτικής λειτουργίας της εκπαίδευσης –ούτε θα μπορούσε άλλωστε να γίνει κάτι τέτοιο μέσα στον καπιταλισμό. Αντί να λέμε λοιπόν ιδεολογικές σαχλαμάρες όπως κάνουν τα κόμματα, ας δούμε καλύτερα τι πραγματικά είναι οι αφηρημένες έννοιες «Παιδεία», «αξιολόγηση» κλπ., τις οποίες θέλουν μάλιστα να παρουσιάζουν και ως αυταξίες.

Ο καπιταλισμός είναι καλό σύστημα αλλά δεν έχει πολλές θέσεις

Aς πούμε τα πράγματα με το όνομά τους: ζούμε σε μια καπιταλιστική κοινωνία, δηλ. σε ένα καθεστώς εκμετάλλευσης και αλλοτρίωσης –αυτό το ξέρει ακόμα και ο μεγαλύτερος φλώρος, παρότι προσποιείται ότι δεν το καταλαβαίνει. Η περίφημη «ισότητα των ευκαιριών» που υπόσχεται το εκπαιδευτικό σύστημα αυτής της κοινωνίας δεν είναι παρά ίσες ευκαιρίες πρόσβασης (στην πραγματικότητα, κατανομή) σε άνισες κοινωνικές θέσεις. Με άλλα λόγια, η «ισότητα των

ευκαιριών» δεν είναι παρά ισότητα ευκαιριών κοινωνικής ανόδου, όπου όποιος προλάβει να πατήσει το διπλανό του μπορεί να ελπίζει στην απόκτηση ενός μεγαλύτερου ξεροκόματου απ' αυτά που πετάνε τα αφεντικά στους σκύλους τους.

Hκρατική πανεπιστημιακή εκπαίδευση αποτέλεσε από τη δεκαετία του '70 και μετά το βασικότερο μηχανισμό κοινωνικής ανόδου. Φοιτητές προερχόμενοι από φτωχές αγροτικές ή εργατικές οικογένειες μπορούσαν να βρούν μέσω του πτυχίου μια μόνιμη θέση στο δημόσιο ή μια σχετικά εξασφαλισμένη θέση στον ιδιωτικό τομέα ή ακόμη να γίνουν οι ίδιοι εργολάβοι ή καπιταλιστές. Το δημόσιο (καπιταλιστικό) πανεπιστήμιο αποτέλεσε, επομένως, βασικό θεσμό ενσωμάτωσης και «ικανοποίησης των προσδοκιών» στη σοσιαλδημοκρατική περίοδο με σημαντικό κόστος για τον κρατικό προϋπολογισμό.

Hενσωμάτωση των «λαϊκών» απαιτήσεων εξασφαλίζει τη νομιμοποίηση των εκμεταλλευτικών κοινωνικών σχέσεων που είναι η μία από τις δύο βασικές λειτουργίες του καπιταλιστικού κράτους –η άλλη βασική λειτουργία του είναι να φροντίζει για την απρόσκοπη συσσώρευση και αναπαραγωγή του κεφαλαίου. Στις αρχές της δεκαετίας του '80 η ταξική πάλη είχε οδηγήσει το κράτος σε αδυναμία να ασκήσει ικανοποιητικά αυτές τις δύο συμπληρωματικές αλλά αντιφατικές λειτουργίες του. Οι κοινωνικές απαιτήσεις δε μειώθηκαν ούτε μετά την εισαγωγή νεοφιλελεύθερων μέτρων που αποσκοπούσαν στην επίλυση αυτής της αντίφασης με το να επιβάλλουν στον καθένα «να μάθει τη θέση του». Οι διαρκείς αγώνες στο χώρο της εκπαίδευσης επιβεβαιώνουν αυτό που λέμε.

Aς θυμηθούμε για παράδειγμα το νόμο Αρσένη του 1997. Ο νόμος ήθελε να εισάγει δύο βασικές διαδικασίες επιλογής και διαχωρισμού των εκπαιδευόμενων εργατών: η πρώτη διαδικασία θα διαχώριζε τους χαμηλής ειδίκευσης από αυτούς που θα εισάγονταν στο πανεπιστήμιο, η δεύτερη τους πτυχιούχους μέστης και χαμηλής ειδίκευσης από τους μεταπτυχιακούς. Λόγω των φανερών και υπόγειων αντιδράσεων που ακολούθησαν την ψήφιση του νόμου (κίνημα των αδιόριστων εκπαιδευτικών, συγκρούσεις στα εξεταστικά κέντρα τον Ιούνη του '98, καταλήψεις σχολείων και πανεπιστημίων στο τέλος της ίδιας χρονιάς, διαμαρτυρίες γονέων) η σκληρή επιλεκτική διαδικασία στο Ενιαίο Λύκειο χαλάρωσε και ο κάθετος διαχωρισμός AEI-TEI από TEE έσπασε. Το αποτέλεσμα ήταν να υπάρξει τεράστια αύξηση του φοιτητικού πληθυσμού και των απόφοιτων ανώτατης εκπαίδευσης από το 1997/98 και μετά. Ο αριθμός των θέσεων εισακτέων σε AEI-TEI ανήλθε από 51.000 το 1997 σε 82.000 το 2000 και το ποσοστό συμμετοχής στην ανώτατη εκπαίδευση των ηλικιών μεταξύ 18 και 21 ετών από 30% το 1997 σε 60% το 2004. Αν συνυπολογίσει κανείς τους δεκάδες χιλιάδες σπουδαστές των IEK, των ΚΕΣ και των πανεπιστημίων του εξωτερικού τότε προκύπτει η απίστευτη διαπίστωση ότι πλέον μόνο δύο στους δέκα νέους ελληνικής υπηκοότητας στρέφονται από νωρίς στις κλασσικές απλές χειρωνακτικές εργασίες, που όλο και περισσότερο ανατίθενται στους νεαρούς μετανάστες και τις νεαρές μετανάστριες.

Αυτή η πρωτόγνωρη και ταχεία εξέλιξη δεν οφείλεται μόνο στην αύξηση των απαιτήσεων κοινωνικής ανόδου αλλά και στην αυξανόμενη ανάγκη του καπιταλιστικής παραγωγής για υψηλότερο ατομικό επίπεδο μόρφωσης, πράγμα που έχει οδηγήσει στην πανεπιστημιοποίηση της κατάρτισης. Στηρίχθηκε δε στα «Επιχειρησιακά Προγράμματα Εκπαίδευσης και Αρχικής Επαγγελματικής Κατάρτισης» (ΕΠΕΑΕΚ) I (1994-2000) και II (2000-2006) με χρηματοδότηση από το Β' και το Γ' Κοινοτικό Πλαίσιο Στήριξης, αφού, παρά την αύξηση των τμημάτων και των εισαγόμενων στα AEI-TEI φοιτητών, οι κρατικές δαπάνες ανά φοιτητή μειώθηκαν τη δεκαετία 1993-2002 κατά 43-45%.

Hυποχρηματοδότηση με δημόσιο χρήμα πυροδοτεί τη διαδικασία της ιδιωτικοποίησης, που έχει ξεκινήσει ήδη εδώ και πολλά χρόνια, μέσα στο ίδιο το κρατικό πανεπιστήμιο που είναι αναγκασμένο να «αυτοχρηματοδοτηθεί» με πολλούς τρόπους: απευθείας από την αγορά, από τα προαναφερόμενα ευρωπαϊκά επιχειρησιακά προγράμματα σύγκλισης (τα οποία επιβάλλουν την προσαρμογή των μεταπτυχιακών και της έρευνας στις δικές τους εμπορευματικές

προδιαγραφές), με την επιβολή διδάκτρων στα μεταπτυχιακά, την επιβολή απλήρωτης ή κακοπληρωμένης εργασίας κυρίως στους μεταπτυχιακούς φοιτητές, την ίδρυση κέντρων κατάρτισης επί πληρωμή από τα ίδια τα πανεπιστήμια, την ίδρυση του Ανοιχτού Πανεπιστημίου που λειτουργεί με δίδακτρα από τις προπτυχιακές σπουδές κ.ο.κ.

Ο πως είπαμε, σε ιδεολογικό επίπεδο, η απόκτηση του «πτυχίου» συνεχίζει να έχει μεγάλο ειδικό βάρος στην ελληνική κοινωνία. Έτσι, η ζήτηση για πανεπιστημιακές σπουδές είναι πολύ μεγάλη και η πίεση προς το κράτος αντίστοιχη. Επομένως, ο μόνος δρόμος που έχει το κράτος για να βγει από το αδιέξοδο και να μην αναγκαστεί να βάλει το χέρι στη τσέπη είναι να ωθήσει περαιτέρω τη διαδικασία ιδιωτικοποίησης. Και κάπου εδώ έρχεται να κολλήσει η αναθεώρηση του «άρθρου 16».

Πειθάρχης - ατομικισμός ή άλλιώς «σκάσε και πλήρωνε»

Η ίδρυση ιδιωτικών πανεπιστημάτων δε σημαίνει σε καμία περίπτωση την «παρακμή» ή την υποβάθμιση των κρατικών. Άλλωστε, όπως δήλωσε και ο πρόεδρος των ελληνικών κολλεγίων, τα ιδιωτικά πανεπιστήμια δεν θα παρέχουν πτυχία σε όλες τις κατευθύνσεις άλλα μόνο σε αντικείμενα με χαμηλό κόστος υποδομών και υψηλή ζήτηση (πληροφορική, διοίκηση επιχειρήσεων, κλπ). Η μέχρι τώρα εμπειρία των ιδιωτικών πανεπιστημάτων στην Ευρώπη δείχνει ότι ο ρόλος τους περιορίζεται στους τομείς του εμπορίου και του μάνατζμεντ ή, στην περίπτωση των ιδιωτικών πανεπιστημάτων της Volkswagen και της Deutsche Telekom, στην επιμόρφωση των υπαλλήλων και την παραγωγή στελεχών των εν λόγω εταιρειών. Σε ορισμένες μάλιστα χώρες της ανατολικής Ευρώπης και στην Πορτογαλία πολλά από αυτά έκλεισαν λόγω έλλειψης πελατείας ή επειδή το κράτος που τα χρηματοδοτούσε έκρινε ότι ήταν πολύ χαμηλής ποιότητας οι «υπηρεσίες» που προσέφεραν.

Ποιά μπορεί να είναι η χρησιμότητά τους τότε;

Θεωρούμε ότι η ίδρυση ιδιωτικών πανεπιστημάτων

- ▶ αποτελεί εργαλείο για την «օρθολογικοποίηση του αριθμού των εισακτέων» στα κρατικά πανεπιστήμια (δηλ. τη μείωση των θέσεων –σε συνδυασμό με τη «βάση του 10»), πράγμα που εξυπηρετεί τη μείωση των δημόσιων δαπανών χωρίς να πλήγησε το μικροαστικό όνειρο της κοινωνικής ανόδου μέσω της «ανώτατης» εκπαίδευσης
- ▶ Θα βοηθήσει στην περαιτέρω προώθηση της ιδιωτικοποίησης και της «αυτοχρηματοδότησης» των κρατικών πανεπιστημάτων μέσω της σταδιακής επέκτασης των διδάκτρων
- ▶ Θα συμβάλλει στη φτηνή εφαρμογή του νόμου για το «σύστημα μεταφοράς και συσσώρευσης πιστωτικών μονάδων –συμπλήρωμα διπλώματος». Οι τίτλοι που θα περιλαμβάνει το «συμπλήρωμα διπλώματος», μέσω του οποίου ο εκπαιδευόμενος θα μπορεί να κατασκευάζει το αυριανό επαγγελματικό του προφίλ, θα μπορούν να παρέχονται «υπεργολαβικά» από τα αναγνωρισμένα από το κράτος ιδιωτικά πανεπιστήμια. Για παράδειγμα, στο τομέα της υγείας οι τρεις μεγάλοι επιχειρηματικοί όμιλοι που έχουν εκδηλώσει ενδιαφέρον να ιδρύσουν σχολές, σε μια πρώτη φάση θα προσφέρουν εξειδικευμένα σεμινάρια. Αυτό θα βοηθήσει τα δημόσια πανεπιστήμια να κάνουν οικονομία στην πρόσληψη νέου προσωπικού (οι μισθοί αντιπροσωπεύουν αυτή τη στιγμή το 70-80% των συνολικών δαπανών) ή στην ανάπτυξη των υποδομών τους
- ▶ Θα διευκολύνει σε τελική ανάλυση όχι μόνο την κινητικότητα της εργατικής δύναμης και τη «δια βίου εκπαίδευση» αλλά και τη μετακύλιση του κόστους εκπαίδευσης από το κράτος στους φοιτητές (και τους γονείς τους!).

Mε τον αποκλεισμό των αποφοίτων των ΕΠΑ.Σ. και του ΕΠΑ.Λ. από την πρόσβαση σε ΑΕΙ-ΤΕΙ, την ανάθεση του Μεταλυκειακού Έτους Ειδίκευσης στα ΙΕΚ, την απαγόρευση στους απόφοιτους των γενικών λυκείων να εγγραφούν στα επαγγελματικά λύκεια και τη δυνατότητα σε αποφοίτους ΙΕΚ να εισάγονται σε ΑΕΙ-ΤΕΙ με σύστημα πιστωτικών μονάδων, το κράτος αυξάνει τη μαθητική διαρροή από τη δημόσια δευτεροβάθμια και μεταλυκειακή εκπαίδευση και απαλλάσσεται από ένα ακόμα κόστος. Δεν κλείνει τη πόρτα στις κοινωνικές προσδοκίες αλλά τις ιδιωτικοποιεί. Τα ΚΕΣ αναμένουν ότι με την ανωτατοποίησή τους θα αυξήσουν τους φοιτητές τους από 20.000 σε 50.000 και τα δίδακτρά τους από 6.000 σε 10.000 ευρώ το χρόνο.

Και για να γυρίσουμε στο σημείο εκκίνησης, δεν πρέπει να λησμονήσουμε την αξία της ιδιωτικοποίησης σε ιδεολογικό επίπεδο και σε επίπεδο πειθάρχησης. Από τη μια μεριά το κράτος αποτινάζει από πάνω του το βάρος της «ικανοποίησης των προσδοκιών» και το μεταθέτει στην «ατομική πρωτοβουλία» του φοιτητή-πελάτη που επωμίζεται και το κόστος. Από την άλλη μεριά ο φοιτητής-πελάτης αναγκάζεται να τελειώνει γρήγορα τις σπουδές του (καθώς κοστίζει), δε διανοείται καταλήψεις και πορείες, και βγαίνει στο τέλος των σπουδών του πολύ πιο πειθαρχημένος και πρόσφορος για εκμετάλλευση από την καπιταλιστική μηχανή.

Hαναθεώρηση του «άρθρου 16» αποτέλει ένα μόνο κομμάτι της συνολικής μεταρρύθμισης της ανώτατης εκπαίδευσης. Το προηγούμενο επεισόδιο παίχτηκε πέρσι από τα μέσα του Μαΐου μέχρι τις αρχές Ιουλίου. Τότε οι φοιτητές μπόρεσαν να ανακόψουν προσωρινά την ψήφιση του νέου νόμου-πλαισίου με τις δυναμικές καταλήψεις και πορείες τους. Ωστόσο, ο αγώνας τους, ένας αγώνας ενάντια στην εντατικοποίηση, τη σχολειοποίηση και την επιχειρηματικοποίηση του πανεπιστημίου, δεν αφορά μόνο τους ίδιους. Είναι αγώνας ενάντια στη συνολική επίθεση που δεχόμαστε ως τάξη.

Τι να κάνουμε; Βλέποντας το έργο από το τέλος προς την αρχή

Hίμαστε εδώ και πολλά χρόνια μέσα στη μισθωτή εργασία και καταλαβαίνουμε καλύτερα απ' όσο μπορούσαμε να το καταλάβουμε την εποχή που ήμασταν φοιτητές ότι από κάποια στιγμή και μετά δεν παίζει μια φάση συνεχούς μετάβασης από την ανεργία στην προσωρινή απασχόληση και τανάπαιλιν. Αν οι επιχειρήσεις και οι υπηρεσίες, δημόσιες και ιδιωτικές, βασίζονταν στην προσωρινή εργασία θα είχαν ήδη κλείσει... Βασίζονται αντίθετα σε ένα καθεστώς αέναης εργασίας, δια βίου εργασίας, ει δυνατόν 24 ώρες το 24ωρο, η οποία πειθαρχείται με την απειλή της έπιπτωσής της στον εφεδρικό εργατικό στρατό. Στην κοινωνία της δια βίου καταναγκαστικής εργασίας, η δουλειά ξεκινά από το σχολείο. Το γεγονός ότι ένα κομμάτι των σπουδαστών δεν πρόκειται να βρει για κάμποσο καιρό σταθερή απασχόληση δεν πρέπει να μας ξεγελά. «Να αντιμετωπίσουμε την ανεργία και ξανά μανά να αντιμετωπίσουμε την ανεργία» είναι μια επωδός που ταιριάζει μόνο στο λόγο της εξουσίας. Αυτοί οι κανάγιες ξέρουν ότι το φόβητρο της ανεργίας είναι το καλύτερο μέσο πειθάρχησης των μισθωτών.

Tο πανεπιστημιακό έργο ήδη χαρακτηρίζεται από ένταση εργασίας και σε ορισμένες περιπτώσεις (πχ. εργαστηριακή έρευνα) και από ένταση κεφαλαίου. Ορισμένοι καθηγητές φοιτούνται ότι με τη μείωση της κρατικής χρηματοδότησης και την αύξηση των υπεργολαβιών θα χάσουν κονδύλια που θα μπορούσαν να τα διαχειρίζονται αυτοί μόνοι τους εντός του πανεπιστημίου (εξού και οι ανοησίες για «ανεξάρτητη, ακαδημαϊκή γνώση») ενώ άλλοι ήδη δικτυωμένοι βλέπουν στην περαιτέρω ιδιωτικοποίηση μια ευκαιρία.

Ούτε στους φοιτητές υπάρχει μια ενιαία στάση. Η αναζήτηση του ατομικού βολέματος, η ιδεολογική επένδυση στην απόκτηση πτυχίων και πιστωτικών μονάδων ως υποκατάστατο της ταξικής πάλης και ως πιθανή διέξοδος από τη διαφαινόμενη μιζέρια κυριαρχεί. Γνωρίζουμε πολύ καλά ότι ορισμένοι θα δικαιωθούν σ' αυτό το κυνήγι της ατομικής επιτυχίας. Όπως έλεγαν το Μάη του 68, «δεν υπάρχουν ηγέτες σ' αυτόν τον κόσμο που να μην είχαν υπάρξει φοιτητές». Οι περισσότεροι θα γίνουν το διανοητικό

προλεταριάτο που έχει ανάγκη η καπιταλιστική κρεατομηχανή. Οι φοιτητές ήδη εργάζονται, δεν προετοιμάζονται απλά για μια μελλοντική εργασία. Ούτε οι πληρωμένες από τον μπαμπά διακοπές ούτε ο χαζοχαρούμενος μποεμισμός μπορούν να κρύψουν αυτήν την εξώφθαλμη πραγματικότητα. Αντί για τις αυταπάτες του βολέματος να προωθήσουμε τη συνολική ρήξη.

- ▶ Στην απλήρωτη φοιτητική εργασία να αντιπαραθέσουμε το αίτημα του **μισθού για τη φοιτητική εργασία**
- ▶ Στην ιδεολογία του «εις οιωνός άριστος, αμύνεσθαι περί πάρτης» να απαιτήσουμε την **αύξηση των δημόσιων δαπανών** (η αριστερά γέρασε με αυτό το σύνθημα αλλά είναι πάντα επίκαιρο)
- ▶ Στη ξεδοντιασμένη και εμπορευματοποιημένη γνώση να αντιπαραθέσουμε τη **διοργάνωση αντιμαθημάτων** οργανωμένων από κοινού από καθηγητές και φοιτητές που θέλουν να αμφισβητήσουν το ρόλο τους
- ▶ Στον ακαδημαϊκό τύπου αποκλεισμό του πανεπιστημίου από την κοινωνία να οργανώσουμε το άνοιγμα των πανεπιστημιακών χώρων και της υλικής τους υποδομής στους άνεργους, τους μισθωτούς και τους συνταξιούχους. Έτσι ίσως ξαναβρίσκαμε και μεις οι απέξω ένα νέο τρόπο επανεκτίμησης του πανεπιστήμιου. Στο κάτω-κάτω η ίδια η «αστική γνώση» δεν είναι παρά συσσωρευμένη και αλλοτριωμένη προλεταριακή εμπειρία και γνώση.

■ ίναι σαφές ότι **θέτουμε ξανά το ζήτημα του κοινωνικού δεσμού, της δημιουργίας μιας νέας κοινωνικότητας**. Εκεί κάπου έχασε το κίνημα των δασκάλων παρά τα αξιόλογα χαρακτηριστικά του. Αυτό σημαίνει ότι το ιδιοκτησιακό καθεστώς που υπάρχει σήμερα μας βιολεύει καλύτερα από το ιδιωτικό. **Δεν υπερασπίζόμαστε όμως το ιδιοκτησιακό καθεστώς αυτό καθαυτό**, ούτε αναλωνόμαστε σε ανοησίες του στυλ «να εμποδίσουμε τη μετάλλαξη της γνώσης από κοινωνικό αγαθό σε εμπορικό προϊόν και τη μετατροπή της μόρφωσης από συλλογικό δικαίωμα σε ατομική επιλογή». Ποτέ το πανεπιστήμιο των τελευταίων δεκαετιών δεν εμπόδισε την εμπορευματοποίηση της γνώσης, αντίθετα τη διευκόλυνε με τη μαζική παραγωγή προσαρμοσμένων και εξειδικευμένων ιδιωτών. Εξάλλου, δεν ήταν το «κοινωνικό αγαθό» της γνώσης, που ήθελε το κράτος με το άρθρο 16 να διαφυλάξει, αλλά την εποπτεία, την επιτήρηση και τον απόλυτο έλεγχό του πάνω στα πανεπιστήμια, μπροστά στον κίνδυνο να μετατραπούν τη δεκαετία του '70 σε «φυτώρια» ριζοσπαστικών ιδεών. Με δεδομένο ότι αφ' ενός η καπιταλιστική ανάπτυξη της εποχής της ψήφισης του άρθρου 16 καθιστούσε τα πανεπιστήμια το μονοπωλιακό χώρο παραγωγής γνώσης και ότι αφ' ετέρου η προσέγγιση διανοητικού και χειρωνακτικού προλεταριάτου φάνταζε μια αππή πραγματικότητα, το κράτος κατοχύρωνε έτσι τον έλεγχό του. Αξιοσημείωτο δε ότι ο ιδεολογικός ρόλος της ανώτατης εκπαίδευσης καθόλου δεν αγνοήθηκε. «Η παιδεία αποτελεί βασική αποστολή του Κράτους και έχει σκοπό την ηθική, πνευματική, επαγγελματική και φυσική αγωγή των Ελλήνων, την ανάπτυξη της εθνικής και θρησκευτικής συνείδησης και τη διάπλασή τους σε ελεύθερους και υπεύθυνους πολίτες», έλεγαν τότε....

Ό,τι καλό έγινε μέσα στο πανεπιστήμιο ήταν πάντα ενάντια στη λειτουργία του.

Θέτουμε ζήτημα **προλεταριακής χρήσης** του δημόσιου πανεπιστημίου. Αν το δημόσιο πανεπιστήμιο είναι «κεκτημένο», ρωτάμε αυτούς που υποστηρίζουν αυτό το σύνθημα: «κεκτημένο για ποιόν;»

Προλετάριοι με πτυχίο και χωρίς αυταπάτες